

Heidi Øiseth: Vakker kunst

Fra 12 - 22 mars hadde kunstner Heidi Øiseth sin første separatutstilling på Galleri Nobel. – Jeg gleder meg til å stille ut i Oslo, det er altfor lenge siden sist, fortalte hun når vi møtte henne før utstillingen.

Tekst: **Siri Gerrard** Foto: **Stian Broch Nielsen**

Selv om jeg ikke akkurat er noen kurator, er jeg likevel svært glad i kunst. Jeg setter like stor pris på et flott maleri som et lite fotografi. Etter beste evne forsøker jeg også å sette meg inn i hva som skjer på den norske kunstarenaen.

Heidi Øiseths navn lød kjent, men utover det klarte jeg ikke helt å plassere henne. Med et nesten ungdommelig overmot sa jeg likevel ja til å skrive et portrett om henne. Den som intet våger, intet vinner.

Slik sett er internett til uvurderlig hjelp. Så vidt jeg kunne se hadde hun en figurativ stil, ofte med kvinner i sentrum og i store format.

Noen dager senere avtaler jeg å møte henne på Galleri Nobel i Henrik Ibsensgate. Undertegnede var litt tidlig ute, og ble stående og betrakte de av verkene hennes som allerede prydet veggene. Store formater, ja, men ellers helt annerledes enn jeg hadde forventet. Dette var flotte collager, hvor både flere lag med maling, tusjstreker og bruk av små tøyestykker sørget for å gi et helt unikt inntrykk.

Like etter kommer Heidi inn døren. Undertegnede kan ikke la være å bemerke at arbeidene hennes ikke engang ligner på det jeg hadde sett for meg.

– Som kunstner går man jo gjennom ulike epoker. Tematikken kan være lik, men ikke utformingen. Se bare på Munch, hans tidlige verk skiller seg helt fra de han laget senere i karrieren, sier Heidi.

Likevel kan jeg ikke la være å undre meg. Maleriene jeg så på nettet var figurative, mens de som nå henger foran meg snarere heller mot det abstrakte.

Heidi ser litt uforstående på meg, men smiler plutselig.

– Jeg tror du har vært inne på den tidligere nettsiden min. Den er ikke helt oppdatert, og jeg lager for tiden en ny. Det er riktig at arbeidene mine har beveget seg i en mer abstrakt retning, men jeg ser ikke bort fra at det figurative kan komme tilbake. Men det vil aldri bli det samme, sier hun.

Noe så pinlig. Det viser seg at jeg har gjort et elendig forarbeid. For en fryktelig start på et portrettintervju!

Heldigvis er ikke Heidi bare blendende vakker, hun er også usedvanlig sympatisk. Og snart forsvinner den hissige rødmen som har bredt seg i kinnene mine.

Man må våge å bli kritisert

Heidi Øiseth er født og oppvokst på Manglerud i Oslo, men er nå bosatt i Maridalen. Tegning har opptatt henne så lenge hun kan huske.

– Kladdeblokken og fargestifter var mine faste følgesvenner gjennom hele barndommen. Jeg var nok et lettvent barn, stort sett satt jeg jo stille og tegnet, sier Heidi med et smil. Men i motsetning til barn i dag, som blir bombardert med stimuli, hadde jeg mitt kreative rom. Det hadde

“Som kunstner går man jo gjennom ulike epoker. Tematikken kan være lik, men ikke utformingen

Heidi Øiseth

jeg uendelig stor glede av, fortsetter hun. Selv om det lenge var et uutalt mål for henne, har ikke Heidi gått veien om Kunstakademiet. Tilværelsens mange tilfeldigheter ville det annerledes.

– Det er slike overraskelser livet gir. Noen ganger blir ikke alt som man har planlagt, forteller hun.

Likevel mangler ikke Heidi formell kompetanse av den grunn. Hun har treårig utdanning fra Oslo tegne og maleskole, og har ikke minst jobbet tett sammen med flere andre norske kunstnere, blant dem Ståle Vold ved Kunstakademiet i Oslo. Utstillingene, både separate og kollektive, er blitt mange – både i inn- og utland.

Heidi underviser også selv, og har vært ansatt ved Nydalen maleskole i ni år.

– Jeg liker å undervise. Dessuten gir det en kjærkommen ekstrainntekt. Men det fører riktignok til at prosessen rundt egne arbeider kan ta litt lenger tid, forteller hun.

I det siste har hun imidlertid fokusert sterkt på egne verk, og særlig i fjor skjedde det mye. Heidi ble antatt ved Østlandsutstillingen, og stilte også ut ved Kunsthallo S. Annen i Lübeck.

– Østlandsutstillingen var et mål, og på mange måter en barriere. Juryen valgte ut 66 arbeider utfra 1142 verk, fortsetter hun.

Prosesen er reisans mål og mening

Kvinnen har alltid stått sentralt i Heidis malerier, det samme gjør eksistensielle tanker og følelser.

– Jeg er opptatt av hvordan man kommuniserer med omverdenen via maleriet, og da gjennom å stille spørsmål fremfor gitte svar. Bildet skal ha en tvetydighet i seg. Jeg benytter meg av det emosjonelle rommet og ulike materialer for å skape assosiasjonsrekker.

Ingenting er for banalt til ikke å kunne brukes i billedflaten, og det er den personlige utvelgelsen av disse som bestemmer retningen i arbeidet – og igjen understreker tonen i det. Gjenbruk via klær, foto og andre materialer er mitt kunstneriske grep nå. Alle stoffene, enten det er klær, papp, tusj, linoleum, tape eller bokstaver er personlige. De bærer minner, slitasje og forgjengelighet. Prosesen er reisans mål og mening. Med prosess mener jeg at noe hele tiden er i bevegelse og forandring, noe som gjenspeiler både maleprosessen og livet ellers. Kvinnen er motivkretsen, og den opprinnelige skissen, eller tegningen, er ofte tilstede i maleriene. Motivet støttes opp under en kompleksitet med bilder fra magasiner og gamle malerier, men like gjerne fotografier

av mine egne armer. Det er jo også de som har skapt kunstverket, forteller Heidi. Alt hun putter inn blir stående, gestaltet på nytt gjennom forandringer i prosessen. Kommunikasjonens innhold ligger i hvordan elementene er brukt i billedflaten, gjennom komposisjon, form og farge. – Men teknisk sett kan det være litt av en utfordring, sier hun videre.

Venner med bildet.

Siden Heidi benytter seg av såpass mange personlige elementer, undrer jeg på hvorvidt også selve bildet har et personlig preg?

– Kunst og liv henger selvsagt på sett og vis sammen. Ofte er man i en slags dialog med seg selv, der man både stiller spørsmål og gir svar. Bildet handler gjerne om to ting; det er personlig, men også noe annet. Det er som et slags spennende møte med seg selv, forteller hun.

Er det vanskelig å bestemme seg for når et maleri er helt ferdig?

– Et bilde blir egentlig aldri helt ferdig. Det er mer et spørsmål om å bli venner med det. Først da kan man legge det helt til side. Det har selvsagt hendt at jeg har begynt å «flikke» litt på ting, men fordi man da befinner seg på et senere tidspunkt i livet, vil bildet også ende opp med å bli noe helt

annet. Akkurat nå har Heidi en nokså hektisk periode. Maleriene til utstillingen har riktignok vært ferdige en stund, men i tillegg til undervisningsjobb og egen produksjon er hun også mor til en fem år gammel gutt.

– Men jeg har faktisk aldri fått gjort så mye som etter at jeg fikk barn, sier hun. Inspirasjon henter den sympatiske kunstneren fra en rekke steder, men kanskje helst fra litteratur og musikk.

– Ofte henger jeg meg opp i et ord, gjerne fra en sang, og så spinner jeg videre derfra. Dessuten er jeg glad i å høre på musikk mens jeg jobber – og da helst så melankolsk musikk som mulig. Når det gjelder litteratur er jeg ekstra glad i bøkene til Siri Hustvedt, Finn Skårderud og Kjetil Bjørnstad.

Selvsagt setter også andre kunstnere de kreative skaperevnene i sving. S. Polke, Rauchenberg, Dumas og Tapiés har alltid vært gode inspirasjonskilder, forteller Heidi.

Waiting

Vårens utstilling på Galleri Nobel heter «Waiting».

Hvorfor nettopp waiting?

– Det er mye venting i livet. Hvorfor venter vi, og hva venter vi på? Utstillingen heter Waiting og det er avmakten og følelsen av dette som ligger i bildene. Venting er jo også noe som oppstår i prosessen under tilblivelsen av et bilde. Man venter på å få kontakt med det, for å kunne finne sporene og gå videre derfra.

Underveis foregår det hele tiden en samtale med bildet, der man står overfor uante valgmuligheter. Det er stadig en veksling mellom aktivitet, og en refleksjon mellom kropp og sinn – orden og kaos, forklarer Heidi.

Forøvrig er hun godt fornøyd med samarbeidet med Galleri Nobel, og setter stor pris på bistand ved noe så tilsynelatende enkelt som å henge opp et bilde.

– Selv svømmer man hele tiden rundt i den samme grøten. Et par nye øyne kan gjøre underverker når det gjelder riktig sammen-setning av maleriene. Jeg gleder meg til å ha en utstilling i Oslo. Det er altfor lenge siden sist, avslutter Heidi.